

K asperační zásadě v zákoně o odpovědnosti za přestupky

Správní trestání lze, samozřejmě s jistou mírou zjednodušení, označit jako „malé trestní právo“. Už v minulosti, v době, kdy ještě neexistoval zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, používaly soudy při posuzování rozhodnutí o správních deliktech analogicky některá základní pravidla trestního práva, a to jak pokud jde o hmotněprávní tak i procesní úpravu.

Např. v rozhodnutí Sb. NSS č. 461/2005 Nejvyšší správní soud ke vzájemnému vztahu trestního práva a správního práva trestního uvedl, že *„trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu.“*

V rozhodnutí Sb. NSS č. 1338/2007 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které hrozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů. V tomto směru lze odkázat i na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), která podle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva „trestním obviněním“ ve smyslu svého článku 6 odst. 1 rozumí i řízení o sankcích ukládaných správními úřady za přestupek nebo jiný správní delikt (jakkoliv si je Nejvyšší správní soud při této argumentaci vědom skutečnosti, že článek 6 odst. 1 Úmluvy zakotvuje procesní, nikoliv hmotněprávní garance). Při trestání správních deliktů se v návaznosti na argumentaci shora přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů.“*

Konečně v rozhodnutí č.j. 7 Afs 27/2008 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se i pro správní delikty uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění*

^{*)} Autor působí na Úřadu vlády České republiky a Právnické fakultě Univerzity Karlovy.

formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu.“.

Šlo by jistě uvést i mnoho dalších judikátů potvrzujících tuto tendenci, není tu však na to prostor. I na základě této judikatury do sebe přestupkový zákon z r. 2016 vtáhl mnohem větší množství principů a pravidel trestního práva hmotného i procesního, než tomu bylo v případě zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, který se navíc vztahoval jen na přestupky (nepodnikajících) fyzických osob, zatímco obecná úprava dopadající na správní delikty právnických osob a podnikatelů dlouho chyběla, což právě otevíralo prostor pro analogii s trestním právem. Jednou z novinek, kterou zákon z r. 2016 do správního trestání přinesl z trestního práva, se stala i tzv. asperační zásada doplňující zásadu absorpční, kterou znala již dřívejší úprava (§ 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., kde bylo stanoveno, že za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný).

Podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., platí, že za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný a jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. Ve správním trestání už tradiční absorpční zásadu obsaženou v tomto ustanovení doplňuje nyní hned v následujícím odstavci zásada asperační. Podle § 41 odst. 2 platí, že jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.

Zatímco použití absorpční zásady je obligatorní, viz „uloží se“ v odst. 1, použití asperační zásady je fakultativní, viz „může uložit pokutu ve vyšší sazbě“ v odst. 2. Postupovat podle odst. 1 a uplatnit absorpční zásadu, tzn. uložit správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný, popř. nejzávažnější (jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné), správní orgán musí. Postupovat podle odst. 2 a uplatnit asperační zásadu jako alternativu k zásadě absorpční, tzn. uložit pokutu ve vyšší sazbě tak, že se horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný zvyšuje v zákonem stanovených hranicích (maximálním limitem je částka, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky), správní orgán může, ale nemusí.

Zákon nestanoví žádná hmotněprávní kritéria, kterými by se měl správní orgán řídit při používání asperační zásady, tedy při úvaze, zda ji v konkrétním případě má nebo nemá použít. Výchozí podmínky v obou ustanoveních jsou pro použití absorpční i asperační zásady přitom stejné. Podle odst. 1 jsou to dva nebo více přestupků téhož pachatele projednávané ve společném řízení (viz § 88 zákona), podle odst. 2 jde společně projednávání dvou nebo více přestupků. V odst. 2 se sice výslovně nemluví o společném řízení ani o tom, že jde

o přestupky téhož pachatele, jinak to snad ale v kontextu s odst. 1, na který se tu navazuje, asi vyložit nejde.

S § 41 více než souvisí § 88 o společném řízení, podle jehož odst. 1 se ve společném řízení projednají, tzn. musí projednat, přestupky, kterých se dopustil podezřelý a jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, přičemž podle odst. 3 tohoto ustanovení nelze ve společném řízení projednat přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.

K tomuto ustanovení nedávno (Sb. NSS č. 4715/2025) poznamenal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, že u přestupků, které byly spáchány po zahájení řízení o jiném přestupku, se ve vztahu k tomuto jinému přestupku neuplatní pravidla pro ukládání úhrnného trestu vyjádřená v § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť o nich spolu s tímto jiným přestupkem nelze dle § 88 odst. 3 tohoto zákona vést společné řízení, ani pokud se jejich skutková podstata týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný též správní orgán. Nejvyšší správní soud se tak přiklonil k tomu, že § 88 nemá jen procesní ale i hmotněprávní rovinu, což ostatně naznačuje už § 41 odst. 1, kde se na společné řízení jako podmínku použití absorpční zásady odkazuje.

Inspiračním zdrojem pro § 41 zákona č. 250/2016 Sb., byl § 43 trestního zákoníku, konkrétně především jeho odst. 1. V něm je stanoveno, že odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejprísněji trestný, což představuje rovněž obligatorní absorpční zásadu. Dále je tam uvedeno, že jde-li o vícečinný souběh většího počtu trestných činů, může soud pachateli uložit trest odnětí svobody v rámci trestní sazby, jejíž horní hranice se zvyšuje o jednu třetinu, přičemž horní hranice trestní sazby odnětí svobody nesmí ani po tomto zvýšení převyšovat dvacet let a při ukládání výjimečného trestu odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let nesmí převyšovat třicet let, což představuje rovněž fakultativní asperační zásadu. Uplatnění asperační zásady, které je stejně jako v zákoně č. 250/2016 Sb., možné, nikoliv povinné, je v trestním zákoníku vázáno na vícečinný souběh většího počtu trestných činů. Kromě toho se možné zpřísnění postihu vztahuje jen na trest odnětí svobody, nikoliv na další druhy trestů. V zákoně č. 250/2016 Sb., se možné použití asperační zásady zase váže jen na pokutu. Je pravda, že ani kritérium v trestním zákoníku pro použití asperační zásady není úplně exaktní, otázkou může být, co je větší počet trestných činů, ale alespoň nějaké kritérium pro odlišení podmínek použití absorpční a asperační zásady to je. V zákoně o přestupcích není vůbec nic, což má svůj, bohužel nezamýšlený, důvod.

Stávající podoba § 41 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., ze kterého nevyplývají žádná (hmotněprávní) kritéria pro uplatnění absorpční zásady, je pozůstatkem jedné z předchozích verzí návrhu tohoto zákona (ještě předtím, než byl návrh v srpnu 2014 předložen do připomínkového řízení, kde už se objevuje stávající

text). Původně se počítalo s tím, že přestupky budou z hlediska podmínek pro ukládání správních trestů rozděleny do tří kategorií, a sice na přestupky zvláště závažné, přestupky závažné a ostatní. Uplatnění asperační zásady mělo být vázáno na podmínku, že alespoň jeden ze společně projednávaných přestupků (kde je třeba použít absorpční zásadu) je přestupkem zvláště závažným. Ve chvíli, kdy byla předpokládaná tripartice přestupků opuštěna, došlo k pouhému vypuštění „zvláště závažného přestupku“ z ustanovení o možném použití asperační zásady, aniž by místo tohoto kritéria bylo do ustanovení vloženo kritérium jiné, čehož si pak nikdo, včetně autora tohoto textu, v celém dalším průběhu legislativního procesu nevšiml.

Jde tedy o to, v jakých případech a za jakých podmínek lze za tohoto stavu ustanovení o asperační zásadě používat, tzn. podle jakých kritérií by se měly správní orgány řídit. Nejlepší by jistě bylo zákonné ustanovení nějakým způsobem doplnit a vyplnit tak bílé místo, které v něm je a narýsovat aspoň nějakou hranici mezi § 41 odst. 1 a 2. Žádná z dosavadních novel zákona č. 250/2016 Sb., tak ale neučinila. Jistě i v těchto případech platí obecná zásada vyplývající z § 2 odst. 4 správního řádu, podle které mají správní orgány postupovat tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. To ale předpokládá nějakou rozhodovací praxi a bude trvat nějakou dobu, než se vytvoří a do té doby je třeba nějak postupovat.

Patrně nebude sporu o tom, že uplatňování absorpční zásady nemůže být záležitostí libovůle správního orgánu, který by ji uplatňoval zcela nepředvídatelně a bez relevantních důvodů, aniž by z jeho rozhodnutí bylo jasné, proč jednou uplatňuje „obyčejnou“ absorpční zásadu a jindy zásadu asperační. Použití asperační zásady, tím spíše, že je fakultativní, musí správní orgán odůvodnit s odvoláním na § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého je povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a úvahy, kterými se řídil při výkladu právních předpisů, což je důležité zejména v případech, kdy ještě není možné odvolávat se na dosavadní rozhodovací praxi.

Nelze patrně vycházet z toho, že ustanovení o asperační zásadě je neaplikovatelné s odůvodněním, že si navzájem odporuje s ustanovením o zásadě absorpční, protože použití asperační zásady je nepovinné, i když výchozí podmínky, tzn. projednávání dvou nebo více přestupků téhož pachatele ve společné řízení, jsou stejné. O rozpor ústící v nepoužitelnost ustanovení o asperační zásadě by šlo zřejmě v případě, kdy by bylo za stejných podmínek povinné použití obou zásad, v takovém případě by se zřejmě s odkazem na zásadu přiměřenosti mohlo používat jen ustanovení o absorpční zásadě. Použití ustanovení o asperační zásadě je ale fakultativní, takže ho správní orgány používat vůbec nemusí a problém vztahu obou ustanovení tím „odpadne“. Pokud se naopak rozhodnou ho použít, resp. používat, musejí to odůvodnit způsobem, který bude vyhovovat požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Problémem je pak ta nezamýšlená mezera v ustanovení o absorpční zásadě spočívající v absenci jakéhokoliv hmotněprávního kritéria odlišující ji od zásady absorpční. Takové kritérium si pak musí správní orgán „domyslet“, aby dokázal použití absorpční zásady (přezkoumatelně) odůvodnit.

Možnou variantou je použít analogicky ustanovení trestního zákoníku o asperační zásadě, která její možné uplatnění váže na „vícečinný souběh většího počtu trestných činů“, takže by šlo o vícečinný souběh většího počtu přestupků. Je pravda, že ani toto kritérium není úplně přesné a ponechává rozhodujícímu orgánu určitou míru volnosti, pokud jde o výklad slovního spojení „větší počet“, neboť je otázka, u jakého čísla onen „větší počet“ začíná a jestli vůbec jde najít takovou absolutní hodnotu nebo zda bude muset příslušný orgán v každém jednotlivém případě odůvodnit, že hranice „většího počtu“ byla dosažena a zpřísnění trestu oproti „obyčejné“ absorpci je tak možné uplatnit. Úvahy o možném analogickém použití daného ustanovení trestního zákoníku otevírají možná i širší otázku, a sice zda je i v současné době možné uvažovat o analogickém použití institutů trestního práva hmotného i procesního obsažených v trestním zákoníku nebo v trestním řádu v případech, kdy by se mělo ukázat, že právní úprava v zákoně č. 250/2016 Sb., obsahuje mezery, které je třeba vyplnit, což by ale bylo téma na samostatný příspěvek.

Nejvyšší správní soud se ustanovením o asperační zásadě zabýval v poslední době např. v rozhodnutí č.j. 2 As 88/2024 – 60 (odvolává se v něm přitom i na další svá rozhodnutí, kde se touto zásadou a jejím použitím zabýval), a to v souvislosti s výkladem slovního spojení „jednotlivé společně projednávané přestupky“, kdy řešil otázku, zda součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky má být součet horních hranic sazeb pokut za jednotlivé skutkové podstaty přestupků nebo o součet horních hranic sazeb pokuty za jednotlivé konkrétní přestupky. Dospěl k závěru, že pojmem společně projednávané přestupky, resp. obecněji projednání přestupku je míněno vždy projednání konkrétního, individualizovaného deliktu, nikoli projednání určité generalizované skupiny deliktů (skutkové podstaty). Pokud by mělo jít o skutkové podstaty a nikoliv konkrétní přestupky, nebylo by podle Nejvyššího správního soudu možné použít asperaci podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky v případě souběhu velkého počtu přestupků těže skutkové podstaty, neboť součet horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky by se pořad rovnal jen té jedné horní hranici, což by vedlo k tomu, že by stejnorodý souběh přestupků byl bezdůvodně posuzován mírněji než souběh nesterodný.

Nejvyšší správní soud se v té souvislosti zabýval i možnou obavou z toho, že by se takové uplatňování asperační zásady mohlo v některých případech blížít kumulaci jednotlivých sazeb pokut. Došel k závěru, že to možné je, nepochybně to však jím zastávané pojetí. Konstatoval, že „v převážné většině případů kombinace obou pravidel obsažených v § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ukládání kumulačních pokut zabraňuje. Tam, kde tomu tak není, půjde zejména o případy, kdy bude dán značný rozdíl mezi výší horní hranice sazby pokuty u jednotlivých sbíhajících se přestupků. I v těchto případech, kdy se sazby pokuty za více jednotlivých přestupků s výrazně nižší horní hranicí sazby pokuty opravdu v jistém smyslu přičítají za každý takovýto jednotlivý přestupek k sazbě přestupku s výrazně vyšší horní hranicí sazby, však typovou přiměřenost horní hranice sazby pokuty, která může být uložena, zajišťuje pravidlo, že pokuta nesmí být vyšší než jeden a půl násobek horní hranice sazby přestupku s výrazně vyšší horní hranicí sazby.“.

Dále uvedl, že „je obecně uznáváno, že míra, v níž je souběh přestupků trestán privilegovaně, tedy nikoli kumulativně, je do značné míry v dispozici zákonodárce. Oproti trestání soudnímu (§ 43 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník) zákonodárce omezil privilegované trestání souběhu přestupků nikoli na všechny fakticky se sbíhající delikty, nýbrž pouze na ty, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán (§ 88 odst. 1 ve spojení s § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Důvodem je zjevně to, že na rozdíl od práva trestního jsou pravomoci ke správnímu trestání rozptýleny po jednotlivých orgánech veřejné správy typicky podle jejich oblastí působnosti (neexistuje správní orgán univerzálně příslušný k veškerému správnímu trestání či alespoň k jeho převážné části). Podle NSS tedy s ohledem na tento kontext není právní úprava, která v některých specifických situacích umožňuje zvýšit horní sazbu pokuty způsobem srovnatelným s kumulací jednotlivých sazeb, avšak vždy s jasným omezením daným pravidlem o jeden a půl násobku horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný, zjevně nerozumná či v rozporu s ústavním pořádkem.“.

Nejvyšší správní soud tedy zřejmě ve stávající úpravě asperační zásady v zákoně o odpovědnosti za přestupky žádný problém nevidí. Lze nicméně soudit, a dosavadní praxe to zřejmě i potvrzuje, že správní orgány by neměly asperační zásadu používat nějak pravidelně jako jakousi běžnou alternativu k absorpční zásadě ale spíše jen výjimečně v těch případech, kdy by použití samotné absorpční zásady nebylo vzhledem k okolnostem případu dostatečné z hlediska odpovídajícího postihu pachatele, což by měly být případy, kdy se ve společném řízení projednává „větší počet“ přestupků jednoho pachatele. Trestní zákoník podmiňuje použití asperační zásady „vícečinným souběhem většího počtu trestných činů“, zákon o odpovědnosti takové kritérium nemá a je otázka, zda lze asperační zásadu uplatňovat i v případě jednočinného souběhu většího počtu přestupků. Vzhledem k absenci jakéhokoliv hmotněprávního kritéria pro použití asperační zásady tomu zřejmě nic bezprostředně nebrání.

Patrně jediným ustanovením zákona o odpovědnosti za přestupky, ze kterého by bylo možné vyčíst mírnější přístup zákonodárce k jednočinnému souběhu, je § 76 odst. 5 písm. a), který umožňuje, nikoliv tedy ukládá, správnímu orgánu věc odložit a řízení o přestupku či přestupcích nezačít v případě, kdy podezřelý z přestupku spáchal jedním skutkem více přestupků, které nebyly projednány ve společném řízení, a správní trest uložený za některý z nich lze považovat za postačující. Jinými slovy se má posoudit, zda byl naplněn účel absorpční zásady i v případě, kdy se nevedlo povinné společné řízení. V případě vícečinného souběhu by takový postup možný nebyl, neboť se zřejmě vychází z toho, že vícečinný souběh je „společensky škodlivější“ než jednočinný (v důvodové zprávě k návrhu zákona k tomu však nic uvedeno nebylo).

Naopak v § 43 odst. 1 pojednávajícím o možném (nikoliv tedy povinném) upuštění od uložení správního trestu v případě, že by o dvou nebo více přestupcích téhož pachatele nebylo konáno společné řízení a správní trest uložený za některý z těchto přestupků v samostatném řízení lze považovat za odpovídající

správním trestu, který by byl jinak uložen ve společném řízení, se už mezi jednočinným a vícečinným souběhem nerozlišuje. Je otázkou, zda ustanovení § 76 odst. 5 písm. a) zákona by mohlo být dostatečným argumentem k omezení používání asperační zásady jen na případy vícečinného souběhu přestupků, pokud by se mělo hledat chybějící hmotněprávní kritérium pro uplatňování této zásady. S ohledem na rozsah a obsah povinností, které správní právo ukládá a jejichž porušování se má postihovat, lze spíše mít za to, že nikoliv. Nic to ale nemění na tom, že správní orgány musí použití asperační zásady v každém jednotlivém případě přesvědčivě odůvodnit, aby se dalo posoudit, zda důvody pro její použití jsou dostatečně závažné.

Shrnutí:

Tématem článku je ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, které upravuje možné použití tzv. asperační zásady, tedy možnosti zvýšit horní hranici sazby pokuty, která se ukládá při spáchání více přestupků stejným pachatelem. Zákon o odpovědnosti za přestupky obecně vychází z tzv. zásady absorpční, kdy se v případě více přestupků spáchaných stejnou osobou uloží trest za přestupek nejpřísněji trestný, resp. nejzávažnější, pokud jsou tresty stejné. Vedle toho však umožňuje použít i zásadu asperační, kdy je možné horní hranici sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný zvýšit až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky. Problémem právní úpravy však je, že nestanoví žádná kritéria, při jejich splnění je možné asperační zásadu použít, která by se lišila od kritérií použití zásady absorpční, v obou případech jde o dva nebo více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení. Dnešní úprava je pozůstatkem původního návrhu zákona, který počítal s kategorizací přestupků na tři skupiny podle jejich závažnosti, přičemž kritériem použití absorpční zásady mělo být to, že alespoň jeden ze společně projednávaných přestupků patří mezi nejzávažnější. Toto kritérium sice použít nejde, protože přestupky se takto nerozdělují, použití absorpční zásady by nicméně i tak mělo zůstat vyhrazeno pro skutečně závažné a výjimečné případy. Argumentem ve prospěch takového závěru může být i ustanovení trestního zákoníku, které váže použití asperační zásady na „vícečinný souběh většího počtu trestných činů“. V každém případě by měla správní orgán použití asperační zásady jako možného, nikoliv povinného (na rozdíl od absorpční zásady) institutu co možná nejpřesvědčivěji odůvodnit.

Klíčová slova: správní trestání, přestupky, absorpční zásada, asperační zásada, společné řízení, pokuta, horní hranice sazby pokuty.

On the asperation principle in the law on liability for offences – summary:

The article deals with the provision of the Act on Liability for Offences and Proceedings, which regulates the possible use of the so-called asperation principle, i.e. the possibility of increasing the upper limit of the fine imposed when multiple offences are committed by the same perpetrator. The Act on Liability for Offences is generally based on the so-called absorption principle, where in the case of multiple offences committed by the same person, the penalty

for the most severely punishable offence is imposed, or rather the most serious, if the penalties are the same. In addition, it also allows the use of the aspiration principle, where the upper limit of the fine for the most severely punishable offence can be increased by up to half, but not more than the sum of the upper limits of the fines for the individual offences being considered together. The problem with the legislation, however, is that it does not set any criteria, if they are met, it is possible to apply the aspiration principle, which would differ from the criteria for applying the absorption principle, in both cases there are two or more offences by the same perpetrator being tried in joint proceedings. Today's regulation is a remnant of the original draft law, which envisaged categorising offences into three groups according to their seriousness, while the criterion for applying the absorption principle should be that at least one of the jointly tried offences is among the most serious. Although this criterion cannot be applied, because offences are not divided in this way, the application of the absorption principle should nevertheless remain reserved for truly serious and exceptional cases. An argument in favour of such a conclusion can also be the provision of the Criminal Code, which links the application of the aspiration principle to the "multiple concurrent commission of a larger number of offences". In any case, the administrative authority should justify the use of the aspiration principle as a possible, not mandatory (unlike the absorption principle), institute as convincingly as possible.

Keywords: administrative punishment, offenses, absorption principle, aspiration principle, joint proceedings, fine, upper limit of the fine rate.